

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLERAUTEUR

JENNIFER L.
ARMENTROUT

het
PROBLEEM
met
VOOR ALTIJD

Sommige geheimen maken je sprakeloos

Jennifer L. Armentrout

HET PROBLEEM
MET *VOOR ALTIJD*

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Een stoffige stapel lege schoendozen, hoger en breder opgestapeld dan haar kinderlijf, wiebelde toen ze er met haar rug tegenaan leunde, met haar knokige knieën tegen haar borst getrokken.

Ademhalen. Gewoon ademhalen. In en uit.

Zo verstopt in een donker hoekje van een muffe kast durfde ze geen enkel geluid te maken. Ze zoog haar onderlip tussen haar tanden en elke inademing was een krachtmeting van jewelste. Er welden tranen op in haar ogen.

O god, ze had zo'n grote fout gemaakt. Mevrouw Becky had gelijk: ze was een stout meisje.

Ze had eerder vandaag een greep gedaan uit de smoezelige koektrommel, die ene die de vorm had van een teddybeer, met koekjes erin die nogal vreemd smaakten. Het was eigenlijk niet de bedoeling dat ze zelf koekjes pakte, of wat voor eten dan ook. Maar ze had zo'n honger gehad dat het pijn deed in haar buik, en mevrouw Becky was ziek en lag te slapen op de bank. Per ongeluk had ze de asbak van het aanrecht gestoten en het ding was op de vloer in heel veel stukjes uiteengevallen. Sommige stukjes waren vrij groot en hadden de vorm van ijspegels die in de winter aan de dakgoot hingen, andere stukjes waren zo klein dat het bijna splintertjes waren.

Ze wilde alleen maar een koekje.

Haar ranke schouders schoten omhoog toen er een keiharde klap werd gegeven tegen de andere kant van de achtermuur van de kast. Ze beet nog harder op haar lip. Een metaalsmaak vulde haar mond. Morgen zou er een deuk in de muur zitten ter grootte van meneer Henry's hand, en mevrouw Becky zou weer moeten huilen en ziek op de bank liggen.

Het zachte kraken van de kastdeur klonk in haar oren als een rollende donderslag.

Nee, nee, nee...

Hij mocht haar hier niet vinden. Dit was haar toevluchtsoord als meneer Henry boos werd of als hij...

Haar spieren spanden zich aan en ze sperde haar ogen open terwijl er iemand naar binnen kwam en voor haar neerhurkte. In het donker kon ze weinig van hem zien, maar ze voelde in haar buik en borst wie het was.

‘Het spijt me zo,’ perste ze eruit.

‘Ik weet het.’ Er werd een hand op haar schouder gelegd. Het gewicht ervan voelde prettig. Dit was de enige persoon in de wereld wiens aanraking ze prettig vond. ‘Je moet hier blijven, oké?’

Mevrouw Becky had eens verteld dat hij maar een halfjaar ouder was dan zij, en zij was zes. Hij leek veel groter en veel ouder, want in haar ogen was hij de hele wereld.

Ze knikte.

‘Kom niet naar buiten,’ zei hij nog eens, en toen drukte hij de roodharige pop in haar handen die ze in de keuken had laten liggen nadat ze de asbak van het aanrecht had gestoten en als de weduweerga naar de kast was gevluht. Omdat ze te bang was geweest om terug te gaan, had ze Velvet laten liggen, ook al vond ze dat verschrikkelijk, want hij had haar deze pop maanden geleden cadeau gegeven. Ze had geen idee hoe hij aan Velvet was gekomen. Op een dag was hij gewoon met haar aangekomen, en nu was Velvet van haar, en van niemand anders.

‘Blijf hier. Wat er ook gebeurt, blijf hier.’

Ze knikte, met de pop dicht tegen haar aan, ingeklemd tussen haar knieën en haar borst.

Hij verstijfde en ging wat verzitten toen een boze schreeuw door het huis klonk. Het was háár naam die zo boos werd uitgescreuwd, en er liep een rilling over haar rug.

‘Ik wilde alleen maar een koekje,’ fluisterde ze jammerend.

‘Het is goed. Weet je nog? Ik heb beloofd dat ik zou zorgen dat

je veilig bent. Hou je stil.' Hij gaf een kneepje in haar schouder. 'Maak geen geluid. Als ik... zodra ik terug ben, zal ik je voorlezen, oké? Over dat suffe konijn.'

Ze kon niets anders doen dan opnieuw knikken. Heel soms was het haar niet gelukt om stil te blijven, en ze wist wat er dan gebeurde. Maar als ze wel stil bleef, wist ze ook wat er gebeurde. Hij zou vanavond niet kunnen voorlezen. Hij zou morgen niet naar school kunnen en hij zou niet in orde zijn, ook al zou hij beweren van wel.

Hij aarzelde nog heel even en trok zich toen terug uit de kast. De slaapkamerdeur ging achter hem dicht en ze drukte de pop tegen haar betraande gezicht. Een knoop op Velvets kleertjes voelde hard tegen haar wang.

Hou je stil.

Meneer Henry begon te schreeuwen.

Hou je stil.

Er klonken zware voetstappen op de overloop.

Hou je stil.

Iemand kreeg een klap. Er viel iets op de vloer, maar niet mevrouw Becky, want die begon opeens te schreeuwen. Maar in de kast zat een meisje dat alleen de klappen hoorde die maar bleven en bleven vallen. Ze opende haar mond zo breed als ze kon en schreeuwde geluidloos tegen het lijfje van haar pop.

Hou je stil.

1

Er kon een hoop veranderen in vier jaar tijd.

Het was moeilijk voor te stellen dat het alweer zo lang geleden was. Vier jaar lang was ik niet naar school geweest. Vier jaar lang had ik geen contacten gehad buiten een heel klein en hecht groepje mensen. Vier jaar lang had ik toegewerkt naar dit moment, en de kans leek me aanzienlijk dat de paar happen cornflakes die ik naar binnen had weten te werken, er net zo hard weer uit zouden komen.

Er kon een hoop veranderen in vier jaar tijd. Maar was ik ook veranderd?

Het geluid van een lepeltje in een mok haalde me uit mijn gedachten.

Dit was al de derde theelepelsuiker die Carl Rivas onopvallend in zijn koffie had geprobeerd te gooien. Als hij dacht dat niemand keek, zou hij er nog twee lepeltjes in proberen te sneaken. Voor een man van begin vijftig was hij in een goede conditie, maar zijn suikerverslaving liep de spuigaten uit. In zijn bureau – dat gevestigd was in een studeerkamer die verder was volgepakt met jaargangen van medische tijdschriften – zat een lade die niet onderdeed voor een snoepwinkel.

Hij stond al op het punt om de vierde lepel suiker naar zijn mok over te brengen toen hij over zijn schouder keek en bevroor in zijn beweging.

Ik grinnikte.

Hij keek me aan en zuchtte. Toen leunde hij tegen het granieten aanrechtblad en hij keek me over de rand van zijn mok aan terwijl hij een slok van de koffie nam. Hij droeg zijn zwarte haar – met sinds kort wat zilver bij de slapen – achterovergekamd, en in combinatie met zijn olijkleurige huid zag hij er gedistingeerd

uit. Carl was een knappe verschijning, en zijn vrouw Rosa trouwens ook. Al deed de term ‘knappe verschijning’ haar absoluut geen recht. Met haar lichtgetinte huid en haar dikke, lange, gitzwarte haar was ze een bloedmooie verschijning. Oogverblindend, vooral vanwege het zelfvertrouwen dat ze uitstraalde.

Rosa schroomde nooit om haar mannetje te staan.

Ik legde mijn lepel voorzichtig in de kom zodat hij geen kletterend geluid zou maken. Ik hield niet van onnodig harde geluiden. Sommige dingen zaten nou eenmaal zo diep ingebakken dat je er nooit meer van af kwam.

Ik keek op en zag dat Carl naar me keek. ‘Weet je zeker dat je hier klaar voor bent, Mallory?’

Mijn hart ging tekeer als reactie op een vraag die onschuldig leek, maar voor mij de lading had van een gevechtsgeweer. Ik was er in principe klaar voor. Ik had mijn rooster geprint en een plattegrond van Lands High, en Carl had gebeld om te vragen wat mijn kluisnummer was. Ik wist precies waar alles zich bevond, want ik had die plattegrond uitgebreid bestudeerd. Serieus. Alsof mijn leven ervan afhing. Ik zou niemand de weg hoeven vragen en ik zou niet doelloos hoeven rondlopen. Rosa was gisteren zelfs met me naar de school gereden zodat ik alvast de route kon leren kennen en wist hoe ver het rijden was.

Ik had verwacht dat Rosa hier vanmorgen ook zou zijn omdat het zo’n grote dag was, waar we vier jaar lang naartoe hadden gewerkt. Onze gezamenlijke ontbijtjes waren belangrijk voor me. Maar Carl en Rosa waren artsen. Zij was hartchirurg, en ze was opgeroepen voor een spoedoperatie toen ik nog in bed lag, vanmorgen vroeg. Dat kon ik haar natuurlijk niet kwalijk nemen.

‘Mallory?’

Ik knikte, perste mijn lippen op elkaar en legde mijn handen in mijn schoot.

Carl zette zijn mok op het aanrecht. ‘Ben je er klaar voor?’ vroeg hij nogmaals. Een heleboel zenuwen kwamen samen in mijn maag en ik wilde overgeven. Ik zou er nooit echt klaar voor zijn.

Dit zou een moeilijke dag worden, maar ik moest het doen. Ik keek Carl aan en knikte.

Hij ademde diep in. ‘Weet je de weg?’

Ik knikte, sprong van de barkruk en pakte mijn kommetje. Als ik nu wegging, zou ik ruim op tijd zijn. Namelijk: een kwartier te vroeg. Dat leek me wel een goed idee. Ik gooide de overgebleven cornflakes in de vuilnisbak en zette het kommetje en mijn lepel in de vaatwasser.

Carl was niet lang, misschien net iets langer dan één meter zeventig, maar ik kwam maar tot aan zijn schouders. Hij ging voor me staan en zei: ‘Spreek, Mallory. Ik weet dat je zenuwachtig bent en dat er duizend dingen omgaan in je hoofd, maar je moet spreken. Niet alleen je hoofd schudden of knikken.’

Spreek.

Ik kneep mijn ogen dicht. Mijn voormalige therapeut, dokter Taft, had me dat wel een miljoen keer op het hart gedrukt, net als de logopedist die me twee jaar lang had begeleid.

Spreek.

Dat ging in tegen alles wat ik mezelf dertien jaar lang had aangeleerd, want praten maakte geluid, en geluid stond gelijk aan angst en geweld. Stónd. Ik had bijna vier jaar therapie gehad en Rosa en Carl hadden het leeuwendeel van hun vrije tijd gewijd aan het uitwissen van mijn horrorverleden, en ik gunde het al die mensen die er al die moeite in hadden gestoken om die beloond te zien.

Woorden vinden was geen probleem. Ik wist meestal precies wat ik wilde zeggen. Dat was altijd zo geweest. Maar weten wat ik wilde zeggen en het ook daadwerkelijk zeggen waren twee heel verschillende zaken, en mijn stem gebruiken vond ik hondsmoeilijk.

Ik ademde in en slikte, ook al was mijn mond zo droog als wat. ‘Ja. Ik... ben er klaar voor.’

Er speelde een glimlach om Carls lippen en hij streek een haarlok uit mijn gezicht. Binnenshuis leek mijn haar meer bruin dan

rood, maar buiten, met natuurlijk licht erop, was het vurig rood. 'Je kunt dit,' zei hij. 'Ik heb er honderd procent vertrouwen in. Rosa ook. Nu jij nog, Mallory.'

Een ademtocht bleef steken in mijn keel. 'Dank je wel.' Drie woordjes die verre van adequaat uitdrukten hoe dankbaar ik was, want Carl en Rosa hadden mijn leven gered. Letterlijk en figuurlijk. Zij hadden me gevonden toen ik om totaal verkeerde redenen op het juiste moment op de juiste plaats was geweest. Ons verhaal zou perfect geschikt zijn voor een tranentrekkerfilm. Nee, 'dank je wel' zou nooit genoeg zijn om Carl en Rosa te bedanken voor alles wat ze voor me hadden gedaan.

Omdat ze zo veel voor me hadden gedaan en me zo veel hadden gegeven, wilde ik zo perfect mogelijk voor hen zijn. Deze dag was daarin een grote stap. Ik spurte naar het kookeiland en pakte mijn schooltas en sleutels, en toen barstte ik ineens in janken uit als een kind dat net had gehoord dat de Kerstman niet bestaat.

Carl hield me even tegen bij de deur. 'Je hoeft me niet te bedanken,' zei hij, alsof hij wist wat er door me heen ging. 'Laat je dankbaarheid zien.'

Ik wilde knikken, maar toen herinnerde ik me dat ik moest spreken. 'Goed,' fluisterde ik.

Hij glimlachte, met kraaienpootjes en al. 'Succes.'

Ik deed de voordeur open en stapte naar buiten, waar de lucht warm was en de augustuszon vrolijk scheen. Mijn blik gleed over de fraai aangelegde voortuin die er precies zo uitzag als die van alle andere huizen in deze wijk.

Soms kon ik nog steeds niet geloven dat ik hier woonde, in een groot huis met een tuin met bloeiende bloemen erin, met een eigen auto op de recent geasfalteerde oprit. Soms leek het alsof dit allemaal niet echt was. Alsof ik elk moment wakker kon worden en terug zou zijn...

Ik schudde mijn hoofd en drukte die gedachte weg terwijl ik naar de tien jaar oude Honda Civic toe liep. Deze auto was van Carl en Rosa's echte dochter geweest. Marquette had hem cadeau

gekregen voor ze naar de universiteit ging om geneeskunde te studeren, net als haar ouders hadden gedaan.

Hun echte dochter.

Dokter Taft verbeterde me altijd als ik Marquette zo noemde. Hij vond dat ik daarmee mijn eigen band met Carl en Rosa tekortdeed. Ik hoopte dat hij gelijk had, want soms voelde ik me net als dat enorme huis met die perfecte tuin. Soms voelde ik me onecht.

Marquette was nooit op haar bestemming aangekomen. Een aneurysma. Het ene moment was er niks aan de hand en het volgende was ze dood, en niemand had het kunnen voorkomen. Ik nam aan dat Carl en Rosa het er nog altijd moeilijk mee hadden. Ze hadden talloze levens gered, maar het leven dat voor hen het meest betekende, hadden ze niet kunnen redden.

Het voelde vreemd dat deze auto nu van mij was, toch wel een beetje alsof ik hun vervangende kind was. Niet dat Carl en Rosa me dat gevoel gaven, en ik zou deze gedachte ook nooit uitspreken, maar toen ik achter het stuur ging zitten, moest ik toch denken aan Marquette.

Ik legde mijn tas op de passagiersstoel. Toen liet ik mijn blik door de auto gaan, totdat ik mezelf aankeek in de achteruitkijkspiegel. Mijn oogopslag was die van een hert dat bijna wordt aangereken door een vrachtwagen. Als herten blauwe ogen hadden tenminste, maar oké. De huid rond mijn ogen was spookwit en mijn wenkbrauwen stonden in een frons. Ik zag er doodsbang uit.

Zucht.

Dit was niet wat ik in gedachten had gehad voor mijn eerste schooldag.

Ik wilde net wegstaren toen ik het zilveren medaillon zag dat aan de achteruitkijkspiegel hing. Het was niet veel groter dan een kwartje. De gravure stelde een bebaarde man voor die met een ganzenveer in een boek schreef. Boven hem stond SAINT LUKE en eronder PRAY FOR US.

Sint Lucas was de beschermheilige van de artsen.

Deze ketting was van Rosa geweest. Haar moeder had hem haar gegeven toen ze geneeskunde ging studeren, en Rosa had hem aan mij gegeven toen ik haar vertelde dat ik terug naar school wilde. Waarschijnlijk had ze hem op een gegeven moment ook aan Marquette gegeven, maar daar had ik niet naar gevraagd.

Ik vermoedde dat Carl en Rosa ergens hoopten dat ik in hun voetsporen zou treden, zoals Marquette van plan was geweest. Maar een carrière in de chirurgie vereiste assertiviteit, zelfvertrouwen en een zowat angstvrij karakter, drie dingen die ik niet had. Dat wisten Carl en Rosa, dus ze moedigden me aan om in de richting te gaan van geneeskundig onderzoek. Volgens hen had ik net zo'n aanleg voor de wetenschap als Marquette had gehad, en zij konden het weten, want ze hadden me jarenlang thuisonderwijs gegeven. Ik had het niet gezegd, maar mij leek een leven lang microben bestuderen net zo fascinerend als een leven lang de muren van mijn kamer wit verven. Tegelijkertijd had ik geen idee wat ik wilde studeren. Het was al heel wat dat ik wist dat ik wilde studeren. Voordat Carl en Rosa in mijn leven waren gekomen, was er nooit sprake van geweest dat ik op een dag naar de universiteit zou kunnen.

De rit naar Lands High duurde precies achttien minuten, zoals ik al had gedacht. Zodra het drie verdiepingen hoge stenen gebouw in mijn zicht kwam, met honkbal- en footballvelden ervoor, werd mijn lichaam zo gespannen alsof er een honkbal keihard mijn kant op vloog en ik mijn handschoen was vergeten.

Mijn maag trok zich samen en mijn handen klemden zich om het stuur. De school was enorm en relatief nieuw. Op de website stond dat het gebouw in de jaren negentig gebouwd was, en in vergelijking met andere schoolgebouwen was het behoorlijk glanzend. Glanzend en enorm.

Ik reed langs de bussen die bij de rotonde leerlingen afzetten en reed achter een andere auto aan om het schoolgebouw heen. Achter het gebouw lag een gigantisch parkeerterrein. Het parkeren ging me goed af en ik was aan de vroege kant, dus ik nam een

kwartiertje de tijd om mezelf bemoedigend toe te spreken, hoe afgezaagd en gênant ik dat in principe ook vond.

Je kunt dit. Je gaat dit doen.

Die woorden bleef ik voor mezelf herhalen toen ik uit de Honda stapte en mijn nieuwe tas over mijn schouder slingerde. Mijn hart bonkte zo hard dat ik haast dacht dat ik over mijn nek zou gaan. Ik keek om me heen naar de enorme mensenzee die naar de ingang van Lands High stroomde. Allemaal verschillende mensen met verschillende kleuren en vormen en lengtes. Heel even voelde het alsof mijn brein kortsluiting dreigde te maken. Ik hield mijn adem in. Blikken gleden over me heen, sommige langzaam en andere zo snel dat het leek alsof ze me niet eens opmerkten, en dat laatste vond ik het prettigst, want ik was het gewend om onopgemerkt te blijven.

Ik bracht mijn hand naar het hengsel van mijn tas en dwong mijn benen om in beweging te komen. Met een droge mond voegde ik me bij de stroom, als een auto die invoegt in de file. Ik keek naar de blonde paardenstaart van het meisje voor me en toen omlaag. Ze droeg een spijkerrokje en feloranje gladiatorsandelen. Leuke schoenen, vond ik. Dat zou ik tegen haar kunnen zeggen. Een gesprekje aanknopen. De staart was ook een compliment waard. Ze droeg hem hoog op haar hoofd, op een manier die ik heel vaak had geprobeerd met behulp van YouTube-tutorials, maar het was me nooit gelukt. Bij mij zag het er altijd uit alsof ik een scheef hoofd had.

Maar ik zei niets tegen haar.

Ik keek weer omhoog en mijn ogen ontmoetten die van een jongen naast me. Hij zag er moe uit. Hij glimlachte niet, fronste niet; hij keek weer naar de telefoon in zijn hand. Ik wist niet eens zeker of hij me wel had gezien.

Hoewel het buiten warm was, was het binnen in het schoolgebouw rillerig koud. Gelukkig had ik bij mijn spijkerbroek en tanktop een vestje uitgezocht om mijn outfit voor deze dag compleet te maken.

Eenmaal binnen liep iedereen een andere kant op. Leerlingen die ongeveer net zo lang waren als ik, maar wel veel jonger, liepen in hoog tempo over het rood-blauwe schoollogo van een Viking dat op de vloer was geschilderd. Hun schooltassen bonkten op hun rug terwijl ze tussen de oudere leerlingen door slalomden. Anderen liepen erbij als zombies, langzaam en schijnbaar zonder doel. Ik bevond me ergens daartussenin en liep op een normal tempo, alhoewel me dat veel moeite kostte. Ik had het zelfs bewust geoefend.

Er waren ook mensen bij die naar anderen toe renden, knuffels gaven en lachten. Dit waren waarschijnlijk vrienden die elkaar de hele zomer niet hadden gezien. Of het waren gewoon heel erg enthousiaste types. Ik starde naar ze in het voorbijgaan. Het tafereel deed me denken aan mijn vriendin Ainsley. Ze kreeg net als ik thuisonderwijs – nog steeds – maar als we gewone jongeren waren, kon ik me voorstellen dat we precies zó waren: uitgelaten, lachend en blij. Normaal.

Ainsley lag waarschijnlijk nog te slapen.

Niet dat ze zo'n luilak was, maar onze leraar had een iets andere zomervakantie dan de scholen. Ze was nog op vakantie. Zodra ze terug was en het schooljaar weer begon, hanteerde ze een strikt en streng thuisonderwijsrooster.

Ik haalde mezelf uit mijn dagdromerij en liep de trap op aan het einde van de brede hal, bij de ingang van de kantine. Alleen al de gedachte aan de lunchpauze maakte me misselijk.

O mijn god, wat moest ik doen in de lunchpauze? Ik kende hier helemaal niemand, en ik zou...

Ik riep die gedachtegang streng een halt toe. Het had geen zin om daar nu over te piekeren. Als ik me daartoe liet verleiden, zou ik misschien nog wel omdraaien en terugrennen naar mijn auto.

Mijn kluis was op de eerste verdieping, in het midden van de hal. Nummer 234. Ik zag hem al snel en hij ging vlekkeloos open. Zonder mijn tas van mijn rug te halen trok ik er een map uit die ik pas in de middag nodig zou hebben en legde hem in mijn kluis.

Die tasruimte zou ik hard nodig hebben voor de boeken die ik vandaag zou krijgen.

Ik sprong een stukje op van de schrik toen de kluis naast me werd dichtgesmeten. Een lang meisje met een donkere huidskleur en cornrows glimlachte vluchtig naar me. ‘Hoi.’

Mijn tong raakte in de knoop en ik kreeg dat ene simpele woordje niet over mijn lippen voor ze alweer wegliep.

Balen.

Wat was ik toch ook een dom gansje. Ik rolde met mijn ogen en sloot mijn kluis. Toen draaide ik me om en zag ik de rug van een jongen die van me wegliep, en mijn spieren spanden zich aan en ik staarde naar hem.

Ik wist niet waarom mijn blik zo onherroepelijk naar hem toe was getrokken. Misschien omdat hij een kop groter was dan iedereen om hem heen. Ik kon mijn ogen niet van hem losrukken. Hij had een slag in zijn donkere haar, dat opgeschoren was in zijn nek, maar langer op zijn hoofd. Ik vroeg me af of er een lok over zijn voorhoofd zou hangen en voelde me wiebelig bij de herinnering aan een jongen die ik vele jaren geleden had gekend die zo’n weerbarstige lok had – zo een die altijd naar voren viel, hoe vaak hij hem ook uit zijn gezicht haalde. Het deed een beetje pijn om aan hem te denken.

Hij droeg een zwart shirt dat goed zicht bood op zijn brede schouders en behoorlijke biceps. Ofwel hij deed aan sport, ofwel hij deed lichamelijk werk. Zijn spijkerbroek was verwassen, maar niet op een hippe manier. Ik kon het verschil zien tussen merkspijkerbroeken die er expres uitzagen alsof ze al honderd keer gedragen waren en spijkerbroeken die gewoon aan het eind van hun levensduur waren. Hij had een schrijfblok in zijn hand dat er net zo oud uitzag als zijn broek.

Er trok iets door me heen, een gevoel van herkenning, en ik moest denken aan het lichtpuntje in een heel erg duister verleden.

Ik dacht aan de jongen die me had beloofd er altijd voor me te zijn.

Het was vier jaar geleden dat ik hem had gezien of hem zelfs maar had horen praten. Vier jaar lang had ik geprobeerd alles te vergeten uit die tijd in mijn leven, maar hem had ik onthouden. Ik vroeg me af hoe het met hem ging.

Hoe kon ik ook anders?

Hij was de enige reden dat ik mijn jeugd had overleefd.

Een young adult over vriendschap, overleven en het vinden van je stem

In het pleeggezin waar Mallory opgroeide, heeft ze zichzelf aangeleerd zo min mogelijk te praten. Dat heeft ertoe geleid dat ze nu bijna helemaal niet meer spreekt. Hoewel ze inmiddels bij nieuwe pleegouders woont die heel goed voor haar zijn, vreest ze dat haar angst haar verdere leven zal bepalen. Toch durft ze het aan om het thuisonderwijs te verruilen voor een echte school.

Op haar eerste schooldag loopt ze daar Rider tegen het lijf. Ze kent hem van vroeger, uit dat andere leven. Mallory is dolblij om hem terug te zien, want Rider was een van de weinigen die er toen voor haar waren. Hij beschermde haar. En dat doet hij nu weer. Maar gaat het met Rider zelf eigenlijk wel zo goed?

Jennifer L. Armentrout is in Nederland vooral bekend als schrijfster van new adult-romans, zoals haar geweldige *Wacht op mij*-serie. Deze young adult van haar hand is minstens net zo goed.

NUR 285/340

9 789401 910347

www.zomerenkeuning.nl